

newsmill-logo
Sverker Finnström

'Kony 2012' är en språngbräda för USA:s militär

Publicerad: 2012-03-12, Uppdaterad: 2012-03-13

Om författaren:

Universitetslektor och docent i kulturanthropologi vid Uppsala universitet. Författare till boken *Living with Bad Surroundings* - om Acholi-folket i norra Uganda. Boken bygger på fältarbeten i området mellan 1997 och 2006.

Under den senaste veckan har internet exploderat. "Kony 2012", en film om den ugandiska rebellrörelsen Herrens motståndsarmé, eller Lord's Resistance Army (LRA), har med stor säkerhet slagit alla tidigare rekord. Miljontals internetanvändare har hjälpt till att sprida filmen, genom Facebook och genom att det är så enkelt att bädda in filmen på bloggar och hemsidor.

Jag har som antropolog och forskare följt konflikten mellan Herrens motståndsarmé och Ugandas regering sedan 1997. Jag har även följt Invisible Children sedan de dök upp runt 2003, och jag följde utvecklingen under fredssamtalen mellan Herrens motståndsarmé och Ugandas regering som startade 2006, men som kollapsade 2008. Därefter har det ugandiska kriget mer eller mindre exporterats från norra Uganda till Sudan, Kongo och Centralafrika. Herrens motståndsarmé är idag aktiva i en del av Afrika där instabilitet, politiskt våld, råvaruplundring och ofred snarare än fred och demokrati är det som driver utvecklingen.

Sedan 2006 är Herrens motståndsarmé alltså inte aktiva i norra Uganda. Dess toppledare är efterlysta av den Internationella brottsmålsdomstolen i Haag, anklagade för krigsbrott och brott mot mänskligheten. Det råder full konsensus om att de är skyldiga och bör ställas inför rätta. Men frågan som nu också måste ställas, är vad som händer när vi så ensidigt fokuserar på en aktör, en individ, alltså Joseph Kony, ledaren för Herrens motståndsarmé? Vi måste också fråga oss, vad som händer när inflytelserika lobbister och aktivister så framgångsrikt serverar ett färdigt budskap med en fullständigt svartvit världsbild, där förenklingarna är medvetet och systematiskt genomförda? Vilken bild av Afrika är det som miljontals människor världen över nu konsumerar, men som nu också mer och mer ifrågasätts, inte minst från fredsaktivister i Uganda? Egentligen är Invisible Children kanske bara symptom på något mycket större, som också inkluderar medieindustrin. Matthew Green, som tidigare var med och rapporterade om Herrens motståndsarmé, har i efterhand självkritiskt reflekterat kring sin egen roll som nyhetsjournalist. Green beskriver hur hans arbetsgivare, Reuters i London, krävde att han skulle revidera sina artiklar om Herrens motståndsarmé, så att Joseph Kony's förmodade galenskap och religiösa fundamentalism alltid kom i centrum. Sam Farmar, en annan journalist, manipulerade en unik videointervju med just Kony så att filmen enbart kom att förstärka den bild som Invisible Children nu så framgångsrikt säljer.

När Jason Russell, en av Invisible Childrens ledargestalter, ställdes inför den växande kritiken av "Kony 2012" i New York Times (8/3) var responsen genomtänkt:

"No one wants a boring documentary on Africa". "Maybe we have to make it pop, and we have to make it cool. We view ourself as the Pixar of human rights stories"

I intervjun upprepar Russell det som låg till grund för deras första film från 2003. När han gav sig ut på en resa med filmkameran i bagaget hade han ingen aning om att han skulle hamna i en krigszon i Afrika. Det var slumpen som tog honom och hans två vänner till krigets norra Uganda, och det var denna resa som fick de tre vännerna att avge ett löfte, som nu sprids i den nya filmen: de lovade att göra allt de kunde för att stoppa Herrens motståndarmé.

Nu när den initiala stormen efter filmen Kony 2012 har bedarrat, fortsätter Invisible Children att mobilisera för kampanjen som ska kulminera under ett dygn i april, i tusentals städer från San Diego till Uppsala. Därför tror jag det kan vara en poäng att gå tillbaka lite i tiden. I motsats till vad filmmakarna fortfarande hävdar, var de fullt medvetna om vad de gav sig in på, när de först begav sig till norra Uganda. Före avresan hade de träffat exilugandier i USA och informerat sig om läget. Redan här börjar alltså redigerandet av verkligheten och arbetet med det som skulle komma att bli en av internets mest spridda filmer genom tiderna. Den första filmen, "Invisible Children: Rough Cut", från 2003, formulerade en tydlig agenda: pengar skulle samlas in så att skolor kunde byggas åt före detta barnsoldater i Uganda. Under åren som följer omformuleras agendan.

Redan i den första filmen skapar filmakarna en mycket speciell bild av sanningen. Tragiskt nog är det nog just här man finner nyckeln till Invisible Childrens massiva framgång. Det är en stereotyp bild av Afrika som säljs in. Alla grepp är tillåtna. Eftersom de inte kunde finna några bra filmsekvenser på Herrens motståndarmé, tog de istället filmklipp från krigen i Sierra Leone och Liberia. Dramatiska och mörka teckningar förmedlar därutöver en tydlig bild av ondskan i mörkaste Afrika. Några av de uniformerade barnsoldater som faktiskt förekommer i "Rough Cut"-filmen, kände jag genast igen. Samma filmsekvenser hade jag sett i andra dokumentärer, men då som barnsoldater i de trupper som under Yoweri Musevenis befäl intog Ugandas huvudstad 1986, och som Invisible Children nu aktivt väljer att stödja.

"Rough Cut"-filmen är uppdelad i kapitel. Ett heter "The Mental State" och ska illustrera hur spritt och allmänt krigstraumat är i norra Uganda. När jag hade tillfälle att granska denna film tillsammans med en forskarkollega från Uganda som besökte Sverige, kunde vi snabbt konstatera att de få individer som illustrerar "The Mental State" alla är kända karaktärer i staden Gulu i norra Uganda, där filmen spelades in. De var alla, på ett eller annat sätt, psykiskt sjuka och tragiskt övergivna individer som levde på sopor och annat de kunde finna på Gulus gator. Den man som på sludrande engelska uttalar sig, är dessutom uppenbarligen full. Hans ord är mer eller mindre rappakalja. Min ugandiske vän kände sig förolämpad, av att detta på något sätt skulle illustrera allmäntillståndet i hans landsända: att fylla och psykisk ohälsa skulle vara uttryck för hans kultur. Men det är ett känt knep, att låta en individs tillstånd på något sätt illustrera en hel folkgrupp förmodade sjukdomstillstånd, till och med en hel kontinents. Passiva afrikanska offer som behöver västerlandets aktiva hjälp, i Invisible Childrens version internetterapi ett musklick bort.

Bilden som förmedlas är djupt kolonial. I kolonialisternas världsbild sågs afrikaner som primitiva, mest som barn, i behov av vår frälsning. Egentligen har inte mycket ändrats sedan kolonialismens dagar. Afrikaner beskrivs än idag som helt styrda av sin etnicitet och afrikansk kultur generellt som våldsamt och primitiv. Kontinentens barn blir till passiva offer i allt detta. Alla de lokala initiativ till fred och försoning som bubblar i skuggan av den dystra nyhetsrapporteringen väljer Invisible Children att helt ignorera. Med detta som utgångspunkt, spelar det heller inte stor roll om de beväpnade barnsoldaterna som figurerar i Invisible Childrens filmer om norra Uganda är från södra delarna av landet, eller från ett helt annat land och en helt annan konflikt. Tyvärr är exemplen otaliga på hur Invisible Children genom åren systematiskt har klippt och klistrat med fakta för att få fram en ensidig bild av konflikten i norra Uganda.

Med tiden kom Invisible Childrens inriktning som sagt att ändras. Fokus kom mer och mer att bli på de egna filmproduktionerna och en ökad lobbyverksamhet i USA, där filmmakarna reser runt som rockstjärnor. Det är i filmproduktion och själva lobbyverksamheten den stora delen av de insamlade pengarna hamnar. I en av organisationens filmer från 2011 anas ett nytt budskap. CIAs logotyp och amerikanska krigshelikoptrar dyker upp i en filmestetik som blir alltmer actionbetonad. Lobbyingen intensifieras, och ett av huvudmålen är nu att USAs armé ska intervensera. Budskapet är att bara USAs armé kan stoppa Joseph Kony och Herrens motståndsarmé. För Africom, USAs relativt nya militära afrikakommando (de har ett för varje kontinent), var lobbyingen mer än läglig. Africom vill gärna ha en permanent militärbas på den afrikanska kontinenten och Entebbe i Uganda skulle vara mer än strategiskt. Al Qaidas första stora internationella bombdåd var ju riktade mot de amerikanska ambassaderna i Nairobi och Dar es Salaam, och amerikanerna har ju länge varit öppna med att det största hotet mot amerikanska intressen i Östafrika är regimen i Khartoum. De stödjer dessutom ugandisk och etiopisk trupp som just nu slåss mot al Shabab i Somalia. Herrens motståndsarmé och Joseph Kony är i det globala kriget mot terrorn en användbar och mycket lämplig språngbräda. Med genom den ensidiga fokuseringen på Joseph Kony, världens nu mest kanske mest eftersökte brottslig, blottläggs även det som tycks ha blivit USAs patenlösning på komplexa globala problem. Om bara storskurken grips, eller dödas, så tycks problemet vara löst. De korrupta politiska strukturer som gjort att en man som Joseph Kony kunnat fortsätta härja i allt större delar av centrala Afrika under alla dessa år, vill få politiker och policymakare gräva i.

Det verkar som vi inget vill lära från utvecklingen i Irak efter det att Saddam Husseins tillfångatogs och avrättades. Men faktum är att Ugandas president Yoweri Museveni, med amerikanskt militärt och politiskt stöd, framgångsrikt har använt sig av terrorstämplen för att säkerställa sin egen makt, i en situation där den politiska oppositionen i Uganda mognar och växer sig starkare dag för dag. I skuggan av den ensidiga radarblicken på Joseph Kony, har förtrycket mot oppositionella i Uganda kunnat öka utan djupare granskning. Ända sedan Musevenis militära maktövertagande 1986 har Ugandas politiska opposition systematiskt trakasserats. Oppositionsledare har på lösa grunder anklagats för terrorism och landsförräderi. I flera delar av landet har det blivit vanligt att oppositionella misshandlas av armén och säkerhetsstyrkorna, inte minst under pågående valkampanjer, anklagade för att kollaborera med Joseph Kony och Herrens motståndsarmé. "Om du förespråkar flerpartipolitik", som en ugandisk vän sade till mig, "blir du omedelbart anklagad för att vara en Kony". I skuggan av kriget mot Herrens motståndsarmé har hundratusentals ugandier under vapenhot tvångsflyttats till massiva internflyktingläger. Under en period dog mer än 1000 personer i veckan i dessa läger. Sexuellt våld och trakasserier från regeringsarmén har varit dagligt förekommande.

Inget av detta berättar Invisible Children. Snarare är det så att organisationen aktivt undviker att berätta någonting som riskerar att rucka på deras svartvita världsbild. Och i en trailer till den nu så framgångsrika filmen är de tydliga med målen för 2012. "Don't study history, make history", uppmanar de sina aktivister. Nu när kritiken ändå växer, censurerar de inläggen på sin facebookside, samtidigt som de uppmanar rörelsens aktivister att inte lita på forskare och akademiker.

Jag har genom min forskning kommit i kontakt med några av organisationens medlemmar. En ung amerikan berättade för mig varför han slutligen kom att lämna rörelsen. Som universitetsstudent i historia fann han det märkligt och i längden ohållbart att organisationen motarbetade alla initiativ att lära sig mer om konflikten. Det var uppenbart att organisationens ledare inte ville se det färdigpaketerade budskapet ifrågasatt. I den interna lobbyingen beskrevs den ugandiska regeringen enbart med positiva termer, något studenten, skolad i

kritiskt tänkande, fann märkligt. Det var uppenbart att Invisible Children såg sig som en partner till Ugandas regering, men även till Ugandas armé som de alltmer aktivt kommit att stödja.

Studenten jag talade med kände obehag av att var del av något som mer och mer kom att fungera som en sluten sekt. Samtidigt bygger den säljande magin hos Invisible Children på just denna slutenhet. Det är en story är helt utan nyanser, politisk analys, eller djupare sammanhang. Ledaren för Herrens motståndsarmé beskrivs som ondskan själv. Efter flera års massiv lobbying har nu denna analys anammats av den amerikanska militärledningen. "I have to tell you, six months ago, I didn't know anything about the Lord's Resistance Army", sade general Carter Ham, Africoms befälhavare, i en [videointervju](#) i oktober förra året som en av Invisible Childrens systerorganisationer har hjälpt till att sprida. "You start to learn a little bit about this, and if you ever had any question if there was evil in this world, it's resident in the person of Joseph Kony and in that organization."

Vem kan någonsin vara mot att ondskan i världen ska bekämpas? Men det är ett smutsigt krig som aktivisterna nu engagerar sig i. Internationella brottsmålsdomstolen i Haag har valt att enbart gå vidare med undersökningar av rebellsidan, trots att organisationer som Amnesty och Human Rights Watch i en mängd rapporter har vittnat om regeringsarméns systematiska och vitt spridda övergrepp. Till skillnad från länder som Sverige och Uganda har USA dessutom vägrat underkasta sig denna domstol. I min egen forskning har jag dokumenterat mängder av övergrepp, från både rebeller och regeringsarmé, men det har varit svårt för mig att nå ut med information om regeringssidans övergrepp. Mina försök har flera gånger misstolkats som ett försvar av rebellernas groteska våld. Representanter för domstolen i Haag försvarar sig med att regeringssidans övergrepp inte nått den våldströskel som de satt upp, men som de samtidigt vägrar att mer specifikt beskriva för oss forskare. Situationen är både ironisk och djupt tragisk, eftersom det i praktiken blir Herrens motståndsarmé som sätter tröskeln för vad vi tycker oss kunna acceptera. Allt våld som sker i det tysta, under denna tröskel, men av andra än just Herrens motståndsarmé, är vi villiga att blunda för. Detta är ett magiskt tänkande där vi tror att eftersom vi så tydligt vet vem som personifierar ondskan i allt detta, så måste alla andra per definition vara goda.

Det är viktigt att nu försöka bryta den magiska och fullständigt svartvita världsbild som Invisible Children så framgångsrikt gjort till sin. I slutet av 2008, när hoppet slutligen rann ut för de fredssamtal som under två år resulterat i ett relativt lugn i norra Uganda och Sydsudan, genomförde den ugandiska armén, med amerikanskt militärt stöd, en fullständigt misslyckad räd mot Herrens motståndsarmés läger i nordöstra Kongo. Amerikanska diplomater hade tvingat fram ett avtal som tillät ugandisk trupp på kongolesiskt territorium, trots kongolesernas motstånd eftersom Ugandas armé under 1990-talet invaderat östra Kongo och systematiskt skövlade landet. Ugandas parlament hölls helt utanför beslutsprocessen. Landets parlamentariker informerades inte ens och därmed bröt president Museveni mot landets konstitution. När väl attacken kom, hade Joseph Kony redan delat upp sina trupper i små dödliga och högst mobila förband. Alla med kunskap om Herrens motståndsarmé kunde bara hålla med den sydsudanesiske vicepresidenten, när han protesterade och sa att detta var som att skicka in en käpp i getingbot och röra runt.

Kony beordrade ett av sina befäl att leda en attack på den lilla staden Faradje i Kongo. Under julhelgen 2008 massakrerades minst 140 oskyldiga kongolser i Faradje. Ungefär samtidigt lät Internationella brottsmålsdomstolen meddela att domstolen bara ämnar undersöka brott begångna av rebellerna på ugandiskt territorium. Ett år senare hoppade rebellen som ledde massakern i Faradje av. I tystnad gavs han genast amnesti av Ugandas regering, om han istället gick med den ugandiska militären. Troligen hade de amerikanska militära rådgivarna ett finger med i spelet. De vet att de måste köpslå med dem som de

officiellt har definierat som ondskan självt, om de ska komma åt Kony. De behöver dem. Så här formulerade sig en anonym Africom-officer i en intervju med *New York Times*: "These ex-L.R.A guys don't have many skills, and it's going to be hard for them to reintegrate. But one thing they are very good at, is hunting human beings in the woods" (10 April 2010).

Det är denna utveckling som Invisible Children i praktiken stödjer, men som såklart inte förmedlas i den Pixar-version av de mänskliga rättigheterna de nu spridit över hela världen. Med sitt ensidiga fokus på Joseph Kony, uppmanar de oss i praktiken att se mellan fingrarna när det gäller de brott jag gett exempel på. Det är ett smutsigt krig de säljer.

Slutligen, en "disclaimer": denna artikel erbjuder inga genvägar eller "action kits". Istället uppmanar jag alla att utmana sig själva och det google som vi blir alltmer beroende av: sök egna vägar till information. Var kritisk. Kunskap, inte ignorans, är den enda vägen. Förutom min egen bok, *Living with Bad Surroundings* (Duke University Press, 2008), vill jag ändå passa på att tipsa om Chris Dolans *Social Torture* (Berghahn Books 2009) och Adam Branchs *Displacing human rights* (Oxford University Press, 2011). Dessa tre böcker bygger på grundlig empirisk forskning i norra Uganda.

Sverker Finnström

19 kommentarer [Logga in för att kommentera](#)

I kommentarsfältet har kommentatorn juridiskt ansvar för sina inlägg.

Jag kan meddela Dig är att vad som händer är att en ledare, som ändå skall bort och helst avrättas, i likhet med Hussein, Bin Ladin eller Ceausescu skall bort, om inte annat som en varning för att hybris ger konsekvenser.

Assad har inte fattat det ännu, men han har samma problem.

Att sedan bilden kan färgas av betraktaren, är egentligen av mindre betydelse, alla är ändå överens om att Kony inte är lämplig som förebild för någon.

Att andra nationer av olika anledningar ser det som intressant att intervensera, är bättre än att bo i ett land där ingen är intresserad av att intervensera.

[f t](#) [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #20 [Kristian Grönqvist](#), 2012-03-12, 15:20

Hej, Sverker

Jag har aldrig givit några pengar till afrika någonsin för att jag är extremt skeptisk till att ge bidrag.

- Ge inte den fattige fisk, lär honom att fiska i stället!

Jag gjorde ett avsteg med Kony och har givit 40 kr.

Mest för att plocka bort honom för brott mot mänskligheten.

Vad är din rekommendation vidare Ska man ge bidrag till Kony kampanjen eller är det bättre att man använder pengarna på Bio godis eller något annat kul.

Mvh

Per

[f t](#) [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #21 [PerKQ](#), 2012-03-12, 15:44

Hej,

Tack för ett bra inlägg.

Jag är en ganska obeläst men något engagerad i bemärkelsen ge till alla de som arbetar tappert med att göra gott för de som är utsatta, via allehanda organisationer som Unicef, Röda Korset, Amnesty, Läkare Utan Gränser m.fl. såsom många andra.

Jag är också en dem som såg filmen, noterade Hollywood-tonen, var tacksam över att slippa se lämlästning och allt annat som gör att jag måste stänga av för att jag inte orkar, så jag inte tappar hoppet. Min svaghet, ja.

Jag kände ett direkt engagemang. För mig - handlar det om utnyttjade barn, om en förälder och hur han pratar med sitt barn, det handlar om att göra och inte prata - allt det berör och håller mig kvar. Jag delade filmen. Det tog inte många sekunder förrän debatten var igång i min privata krets där jag blev plågsamt (pinsamt?) medveten om att formatet funkar snorbra på mig, det de flesta refererar till som "Pixar"modellen, och fick mig att agera innan jag undersökt saken vidare.

Eftersom jag absolut inte vill medverka till att sätta fokus på skojeri startade ett intensivt klickande bland tyck, tänk och förhoppningsvis en del fakta.

Jag vet mer idag än vad jag någonsin gjort, om konflikterna i Uganda och runtom. Det står tydligt att Ugandas president kommer undan med förfärliga illdåd.

Min summering för mig är att jag fortsätter att bidra till de organisationer jag alltid gjort. Jag hann bidra till KONY2012 kampanjen också. Vet inte om det känns som pengarna går till rätt ändamål där förstås.

MEN, jag är förbaskat tacksam över både filmen och kampanjens existens, då det med just sitt format, inte brutit ner eller lagt på ytterligare av känslan "det är ingen idé" utan förmedlat hopp, tyvärr har det varit ensidigt, men INSPIRERANDE.

Det jag kan önska av kritikerna, är mindre energi på IC's fokus på Kony och att det i sig skulle innebära att inte övriga allvarliga problem inte kan tas i fokus. Konykampanjen tar just Kony i fokus, och om deras agenda också vore att medvetet dölja det som Ugandas regering utsätter folket och oppositionen för kan jag inte uttala mig om.

Men alla organisationer och vetare som har den nödvändiga kunskapen och information om vad Ugandas regering och militär gör kan väl snarare lära sig av den effektiva metoden att sprida information? Det fungerar ju. Ta upp kampen om att nyansera bilden och rikta om engagemanget?

Det blir annars lite som en valdebatt där man är mer intresserad av att säga motparten än att prata för sin egna sak/ståndpunkt och hur man gemensamt kan uppnå den, hur man kan skapa engagemanget. Jag tappar intresse av information/dialog som består av enkom kritiserande av motpart, istället för information om hur vi gör ISTÄLLET och som inspirerar och ger känslan av hopp och att alla bäckar små räknas!

Det önskar och behöver jag i alla fall så jag känner att de små insatser man kan göra hamnar så rätt de kan och att det betyder något.

Och att göra är bättre än att säga, att 10% når fram är bättre än 0%, något är bättre än inget.

/Mimi

  [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #22 [MN](#), 2012-03-12, 16:31

"Afrikaner beskrivs än idag som helt styrda av sin etnicitet och afrikansk kultur generellt som våldsam och primitiv."

Så det stämmer alltså inte. Varför är det den bild man får var man än tittar på de Afrikanska kontinenten. Det kanske bara är så att den bilden inte passar in i vårt naiva Europeiska synsätt och därför avvisar vi den, kallar den "kolonial".

  [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #23 [Alvin Stoltz](#), 2012-03-12, 16:37

Alvin Alvin. Låt oss göra en dokumentär om Skandinavien 2012. Förslag ta din filmkamera. Intervjua och filma runt korvmojen i Byhåla en valfri lördagskväll. Sedan kan du välja en majbrasa vilken som helst och göra samma sak. För att få lite rätsida på dokun ser du till att befinna dig på Möja midsommarafton. Välj tex några enskilda individer (poulärt grepp); några familjefäder du följer så att säga under timmarna slipsen åker av, skjortan upp och vettet ur. Klipp in storögda barn som rädda och undrande tittar på mamma som går så konstigt. Du behöver vinterbilder också. Valfri kö runt Stureplan en blåsig januarinatt blir bra. Intervjua igen och sprid budskapet över världen. Det här tycker svenskarna om, sådana här är de. Ps. Ta färjan till Finland också med stopp över natten i Åbo. Saatana Perkele såna är dom - vitingarna i norr.

[f](#) [t](#) [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #24 [sören holdar](#), 2012-03-12, 17:39

#5 sören holdar, Jag tar inte information från "dokumentärer".

[f](#) [t](#) [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #25 [Alvin Stoltz](#), 2012-03-12, 18:22

Sören

Alldeles säkert har Du rätt om oss finnar, tex mig, men du missar helt förklaringen med Afrika och liknande kulturer.

Kulturer där stammar har större identitetsskapande effekt än själva nationen kommer alltid att vara bråkiga. Säger sig självt. Se på Jugoslavien. Hela Balkan för den delen.. Irak. Turkiet etc. Har inget med etnisk läggning för bråk. Bara med identitet. Nu är jag för länge sedan civiliserad, annars kunde jag tala om att jag på finskt vis alltid är knivbeväpnad. Du vill inte bråka med mig.....:-)

[f](#) [t](#) [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #26 [Kristian Grönqvist](#), 2012-03-12, 18:22

Jag frågar: Kidnappas barn till att bli soldater och prostituerade?

Om ja, skall man då kritisera att någon gör något åt det därför att denne inte gör något åt allt det andra?

Jag såg inte att afrikaner i gemen utmålades som våldsamma och primitiva, däremot såg jag att många inte är det men blir offer för det.

Det skall alltid gnällas på den som gör något, för det är inte precis det som den gnällande tycker är det rätta.

[f](#) [t](#) [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #27 [karin grubb sellin](#), 2012-03-12, 18:26

Vad är det här för nåt egentligen? Ska man ta ställning beroende på vem som gör den skickligaste propagandafilmen? Som princip alltså. Hela kroppen spjärnar emot. Och du Sören Holdar, raljera gärna om skjortan upp och skräckslagna barn på Möja och annorstädes. Vi kan alla tycka att vår nästa gör mindre bra framträdanden. Men midsommarsupande och valborgsmässosofestande har varit en del i en framgångsriks nations utveckling. En detalj. Möjabetendet osv har inte skadat i det stora hela. Det är resultatet som räknas.

[f](#) [t](#) [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #28 [perper](#), 2012-03-12, 19:21

Man ska alltid vara misstänksam mot stora kampanjer eftersom de till 90% alltid är till nackdel både till dem som kamanjen vill rädda eller störta. Vad vill organisationen som gjort filmen, inte rädda barnen i alla fall, de vill sprida konsumtionen efter Milton Friedmans idéer. Vad USA inte inser är att Chockdioktrinens idéer är döda och håller på att försätta USA i ekonomisk kollaps, det är kanske 3-5 år till en fullständig kollaps som ekonomen David

Webb förutser, läs intervjun med honom i nya Filter och se filmen och läs boken Chockdioktrinen så inser man vad USA egentligen håller på med, om man läser dessa så inser man redan från första början att sådana kampanjen artikeln tar upp är av ondo.

  [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #29 [Mikael Andersson1](#), 2012-03-12, 19:42

#10 Miksaël och jag ska se eller läsa denna:

http://en.wikipedia.org/wiki/The_Shock_Doctrine:_The_Rise_of_Disaster_Ca...

Sedan kan jag kommentera.

  [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #30 [PerKQ](#), 2012-03-12, 20:39

Alvin. Jag föreslår att DU ska GÖRA en dokumentär. Byggt på fakta naturligtvis, precis som du bygger dina andra åsikter. Och du Kristian. Du har rätt. Hugga bugga ugga ugga. Gissa vad en bekant från Ghana skrattade rätt Ha ha ha You've always said we have our tribal wars in Africa. And what have you got now. In Europe?!

Hur var den nu? Gösta Bernhards monolog? Jo:

Vi är alla en stor familj, ja tänk hela världen, en stor familj ... Ja, inte negrerna därnere förstås, det vet man ju hur dom är. men alla vi andra. En Enda stor familj .. hm nu har vi ju alla araber förstås. De har ju sig för sitt men annars, som en härlig familj allihop. Jaa, kineserna då, och dedär japanerna, ja alla konstiga asiater. Men annars hörni. En härlig stor familj är vi alla som - - - Haha nej inte Göte borgarna förstås.. Öh eller alla bönder va. Men vi här i Stockholm. En stor familj, Nu struntar ju dom flesta i den här teatern men men vi här inne hörni. Tänk värmen här oss emellan. Viste är det härligt som en enda stor familj. Jaja. Ni sitter ju bara där och skrattar och äter mazariner i pausen, men Jag! jAG ...

  [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #31 [sören holdar](#), 2012-03-12, 22:07

#10 Jag ser dokumentären just nu och starten är dålig då den försöker binda ihop liberalismen med militär juntor i sydamerika.

<http://www.worldaudit.org/>

Chile och Argentina är fria idag förövrigt, om du ser på länken så kan du se att diktaturer är vanligast i socialist stater.

  [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #32 [PerKQ](#), 2012-03-12, 22:34

Thatcher är min personliga idol här kommer dokumnetären till korta.

  [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #33 [PerKQ](#), 2012-03-12, 22:35

Sovjetunionens kollaps var väldigt bra beskriven.

<http://www.tradingeconomics.com/russia/gdp-per-capita>

Grafen visa BNP efter det att sovjet blev kapitalistiskt.

Oligarkerna och korruptionen är resterna av socialismen inte starten på liberalismen i sovjet.

  [Permalänk](#) | [Anmäl](#) #34 [PerKQ](#), 2012-03-12, 22:49

Slutet på filmen är en bra beskrivning på hur den korruperade staten i USA tillsammans med korrupta multinationella banker som borde gå i konkurs pga felsatsningar klarar av att lura av skattebetalarna i USA enorma summer. När man istället borde låtit kapitalismen ha sin gång. Alla bankerna med lån skulle gå i konkurs. Sedan skulle alla bolag som är beroende av dem gå med i dragsuget. Kvar skulle de små familjeföretag utan lån blivit kvar. Då hade USA kunnat starta på en "New Deal".

Lågkonjunktur och dåliga tider är en naturlig del av kapitalismen. Det är då kapitalismen

fungerar som bäst att bryta ner det som inte fungerar så att nya friska strukturer kan byggas. Det är det som Friedman menar. Han är absolut värd sitt Nobelpris.

Mvh
Per

[!\[\]\(c3d993ca47bfe2a953c700506ce31fa0_img.jpg\) \[Permalänk\]\(#\)](#) | [Anmäl](#) #35 [PerKQ](#), 2012-03-12, 23:39

Tack för en jättebra artikel!

[!\[\]\(e3f8612927870f2e0f9f5989e6dd3064_img.jpg\) \[Permalänk\]\(#\)](#) | [Anmäl](#) #36 [Catja Christina Frisk](#), 2012-03-14, 00:22

#16 Friedman har aldrig fått något Nobelpris. Han har fått ett pris instiftat av svenska riksbanken i - som det heter - Alfred Nobels anda. Vilket är löjligt. Hade Alfred Nobel ansett att ekonomerna var värda ett pris hade han naturligtvis instiftat det.

[!\[\]\(17413706fd4997a1a4bdf85c6864eee1_img.jpg\) \[Permalänk\]\(#\)](#) | [Anmäl](#) #37 [Anders Olsson](#), 2012-03-14, 00:19

USA måste stoppas !

Jag hoppas på Kina.

[!\[\]\(d3102649f02e825ddb76dc3de0190154_img.jpg\) \[Permalänk\]\(#\)](#) | [Anmäl](#) #38 [Dragan Maximovic](#), 2012-03-14, 02:14